

'Met piano en stem krijg je iedereen stil'

PAUL MICHIELS EN JEROEN D'HOE: EEN ONGEWOON DUO

- zaterdag 22 mei 2010
- Auteur: **PETER VANTYGHM**

Jeroen D'hoë (links): 'De mensen wisten niet dat ik ook op deze manier piano kon spelen.' Paul Michiels: 'De fans van Soulsister zullen moeten wennen.' Zeger Garr

Geen huwelijk lijkt onwaarschijnlijker dan dat tussen de klassieke componist Jeroen D'hoë en de populaire zanger Paul Michiels. Maar hun eerste kind is alvast een levendige bastaardzoon.

Het publiek in zaal Ter Elst in Edegem is gekomen voor Paul Michiels. Enkele collega's, zoals Jo Lemaire en Eric Melaerts, maar vooral veertigers in een vlotte lentetenuue, die je zou verwachten op een concert van Soulsister - de band waarmee Michiels zijn grootste successen boekte.

Zou een van hen Jeroen D'hoë kennen? De man die in 1993 de finalisten van de Elisabethwedstrijd voor piano onderwierp aan zijn vurige compositie 'Toccata-Scherzo'? We betwijfelen het. In Vlaanderen staat er een muur tussen de werelden van klassieke muziek en pop, en dit publiek is een poppubliek.

Het is dus even schrikken als Michiels al na één nummer verklaart dat *It's a gas*, de plaat die hij met D'hoë maakte, aanvoelt 'alsof het zijn eerste album is'. Maar dat soort uitspraken ligt de Heistenaar wel: in 1998 zei hij dat hij zich 'nu pas een zanger' voelde, nota bene nadat hij eerst Vlaanderen (als PP Michiels) en daarna bijna de wereld (met Soulsister) had proberen te veroveren.

Maar 'It might be rain' klinkt inderdaad als het meest ambitieuze wat hij tot dusver gemaakt heeft en als Michiels even later verkondigt dat hij al tevreden zal zijn als hij de investering - de plaat is in eigen beheer

opgenomen - terug zal verdienen, geloven we hem. *It's a gas* is geen simpele plaat en geen eenvoudige popmuziek.

Het geheim heet dus Jeroen D'hoë. We hebben de componist jaren geleden ontmoet in het Gentse Orpheus-instituut, waar hij ons trakteerde op een onverwachte apologie voor 'Good vibrations' van The Beach Boys. Hij werkte toen aan zijn eerste symfonie, maar toonde zich even begeistert door jazz en popmuziek als door zijn klassieke helden. Een zeldzame combinatie.

D'hoë (41) doctoreerde aan de prestigieuze Juilliard School in New York bij John Corigliano. Hij geeft nu les aan het Lemmens-instituut. Michiels (61) werkte vanaf zijn zestiende op het land, en werd op eigen kracht een soulzanger. D'hoë kan zelfs het gezang van een lijster in noten uitschrijven en het daarna arrangeren, Michiels moet het allemaal hebben van zijn zelf aangeleerde muzikale gevoel.

De combinatie tussen die twee is zo'n onwaarschijnlijk pact tussen hoge cultuur en vitale natuur, dat hun kind niet anders dan fris, levendig en eerlijk kon zijn.

In zaal Ter Elst kromt Paul Michiels zijn lichaam en stem in de verste bochten om de geraffineerde muziek te kunnen zingen. D'hoë glimlacht en stuurt van achter zijn vleugelpiano. Hij had een 'wild' natuurtalent als Michiels nodig om deze droom, een brug tussen jazz en pop, waar te maken. En Michiels had iemand nodig om hem uit te dagen zijn grenzen te verleggen.

Hoofdletters

We ontmoeten elkaar een goede week later. Michiels is weer even 'hot stuff' in medialand vanwege een opgeblazen uitspraak van hem over betaalde liefde, maar de man die me begroet, kijkt ernstig en heeft zijn rol van *ladies man*, die hij op het podium zo vaardig speelt, thuisgelaten.

Er komen veel reacties op de nieuwe plaat, bevestigt hij. 'Maar ze zijn zo unaniem goed, dat het lijkt alsof het niet echt is. Men spreekt in hoofdletters. Iedereen roept WAAW. Zo van, hij is een popzanger en *dát* kan hij ook nog. Ik denk dan gauw dat ze me willen vleien.'

Je zingt hier tussen pop en jazz in. Is dat je echte biotoop?

Michiels: 'Dat zit er allang in. Als kind vond ik bijvoorbeeld de muziek van Louis Prima fantastisch. Dat was jazz én pop in die tijd. Ik dweeptte met

Amerikaanse muziek van Louis Armstrong, maar ook van Ricky Nelson. Er zat iets ludieks in wat me aantrok.'

D'hoë: 'Paul zingt gemakkelijk "blue notes", de blauwe noten waardoor je meteen aan een zwarte uitvoerder denkt. Maar voor mij is hij meer een Bill Evans dan een Oscar Peterson.'

Michiels: 'Ik was meer een *mod* dan een *rocker*, meer Beatles dan Stones zeg maar. Maar ik beluister alles. In de jaren 1960 hield ik van The Hollies én van The Who, van Frank Zappa én van Jethro Tull. Ik draaide muziek in het café 't Pleintje van mijn grootmoeder in Heist-op-den-Berg, dat ik daardoor omtoverde tot een soort jeugdclub. Ik draaide daar evengoed Dave Brubeck tussen. En wie gaat een café waar Dave Brubeck te horen is nu niet binnen?'

Jullie zijn al meer dan vijf jaar samen bezig. Toch een onwaarschijnlijk verhaal. Hoe is dat begonnen?

Michiels: 'Hij kwam op de Oude Markt in Leuven op me af en viel met de deur in huis. En ik wist dat dit het moment was waarop ik gewacht had. Ik zag het gewoon aan zijn lichaamstaal. Ik wilde dit al zolang doen.'

D'hoë: 'Dat was in de week dat ik dat plichtwerk schreef voor de Elisabethwedstrijd. Dat zei ik hem. En dat ik in New York klassieke muziek studeerde. Maar ook dat ik nieuwe songs wilde schrijven tussen pop, jazz en klassieke muziek in. Geen cross-over, maar muziek als een vlecht: elke streng blijft zichzelf, maar verstrengelt toch.'

Wat zag jij als klassieke bolleboos in die popzanger?

D'hoë: 'Paul is voor mij in de eerste plaats een componist. Qua akkoorden herkende ik me goed in hem. Ken je zijn song "Lifetime", van bij Soulsister? Zo'n geweldige akkoordensequens... ik heb die grijsgedraaid.'

Jullie wonen dicht bij elkaar. Een voordeel, neem ik aan?

D'hoë: 'We zagen elkaar wekelijks, al die jaren. Elk achter een piano, en maar zoeken. We speelden allebei en we zongen allebei. Zo groeiden we naar elkaar toe en vonden we iets wat ons beider smaak invulde. Ik heb ook steeds alles opgenomen, om die magische stukjes te bewaren.'

Michiels: 'Het is een luxesituatie. Je speelt een uur, dan ga je naar huis en 's avonds staan de beste momenten al uitgeschreven in een partituur op je computer. Dat is zalig. Het was altijd een feest om samen te spelen.'

Paul is autodidact, Jeroen hooggeschoold. Hoe werkt dat samen?

Michiels: 'Vreemd, hoor. Hij komt de hele tijd bij mij kijken om te leren.'

D'hoë: 'Je kan in een opleiding zoveel leren, dat de kennis je gevoel domineert. Ik heb me er echt van moeten bevrijden. Als de techniek het overneemt, kan je niet meer spontaan zijn. Wat me bij Paul aantrekt, is zijn grote gevoel voor harmonie. Hij denkt niet technisch, maar voelt alles aan. Hij hoort ook alles.'

Had je dit ook met andere muzikanten kunnen doen, Paul?

Michiels: 'Met een jazzpianist bijvoorbeeld? Nee. En ze hebben me van de platenfirma meermaals gevraagd om zoals Rod Stewart Amerikaanse standards te gaan zingen. Maar dat is al gedaan, dus waarom zou ik het doen?'

Toch klinkt deze plaat vreemd. Het is geen jazz, het is geen pop. Wat is het dan wel? Wat zijn de geheimen?

D'hoë: 'Wel, ik denk dat het vrij ongewoon is dat in nogal wat songs de melodie van de piano verschilt van die van de zang, terwijl ze elkaar toch vinden. Dat hoor je veel in klassieke muziek. En Paul roept ook vaak om een "lift up, . Je zit in een melancholische sfeer, de zogenaamde "mineur,, en dan voeg je even iets opzweepends toe om hoger te gaan - dat moet dan wel organisch klinken.'

Michiels: 'Er zitten veel spectaculaire toonveranderingen in de songs. Jeroen heeft me op dat vlak nogal uitgedaagd.'

D'hoë: 'Misschien speelt ook mee dat we veel naar muziek uit de jaren 1930 en 1940 geluisterd hebben. Bernstein, Cole Porter ook, Gershwin. Muziek voor musicals, ja, die aan pop grensde. Dat hoor je goed.'

Jullie hebben de plaat zelf betaald, maar niet bespaard op kwaliteit. Een Amerikaanse tekstschrijver, een Britse topmixer...

D'hoë: 'Ik wil dat de cd de luisteraar nooit meer loslaat. Dan moet alles goed zitten. Daarom hebben we zolang aan de songs gewerkt: reken maar drie, vier maanden per song. We hebben oneindig lang geschaafd, uitgepuurd. Michael Garvin heeft ook hard gewerkt aan de teksten. En gemixt worden door de legendarische Jon Kelly, de man die al met Kate Bush en Paul McCartney werkte, dat was een voorrecht.'

Je hebt het wel anders meegemaakt, Paul?

Michiels: 'Tja, vroeger was tijd geld. Het moest altijd vooruitgaan. Het fijne hiervan was dat ik wist dat het lang mocht duren. Er was geen druk. We willen uit de kosten komen, dat is nu het enige doel. En we zullen het doel waarschijnlijk al in oktober bereiken.'

Wat is voor jou de meerwaarde van een dergelijk project?

Michiels: 'Ik ervaar een grote vrijheid. Ineens zit ik in een project waar ik met mijn bagage terecht kan. Ik kan een bepaalde frasering uittrekken zoals ik ze aanvoel en er toch goed uitkomen. Dat is de betekenis van jazz voor mij. Ik ken elke nooduitgang in een gebouw waar ik nooit eerder kwam.'

Wat denkt jullie achterban over deze zijsprong?

D'hoë: 'Het wordt gezien als een statement. De mensen wisten niet dat ik ook zo piano kon spelen.'

Michiels: 'De fans van Soulsister zullen moeten wennen, maar ze houden van mijn stem en vandaar lijkt dat te lukken.'

Willen jullie hiermee breed toeren?

Michiels: 'Het is piano en stem. Dat kan je overal brengen, daar krijg je iedereen stil mee. Het is een droom om dit aan de hele wereld te laten horen, en ik geloof dat dromen uitkomen. Maar als dat niet gebeurt, ben ik gewapend. Ik laat me niet frustreren. Dan is dit een plaat voor het nageslacht.'

D'hoë: 'De plaat is al de vervulling van een droom. De rest is voor mij geen obsessie. Ik zie het als puur artistiek genot. Vergeet niet dat wij hier niet van moeten leven. Ik wil in elk geval voort muziek blijven maken met Paul.'

Droom toch maar eens. Wie mag deze songs coveren?

Michiels: 'Euh... Bonnie Raitt die "Crosstalk, zingt? Dat zou mooi zijn.'

D'hoë: 'Ik mik hoog. Sting mag "It might be rain, doen.'

'It's a gas' () van Paul Michiels en Jeroen D'hoë is nu uit.

Concerten in Lier (3/6) en Heist-op-den-Berg (5/6) en in het najaar.

www.itsagas.be